

Sygn. akt XI W 5743/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Monika Filaber

przy udziale oskarżyciela publicznego E. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 listopada 2018 roku w W.

sprawy przeciwko **J. L.**

synowi J. i Z.

urodzonemu (...) w P.

obwinionemu o to, że:

w dniu 4 grudnia 2017 r. ok. godziny 17:55 na ul. (...) w W. na terenie należącym do gminy prowadził sprzedaż skarpet i rękawiczek poza miejscem wyznaczonym przez właściwe organy gminy,

tj. o wykroczenie z art. 60³ § 1 kw,

I. obwinionego J. L. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 60³ § 1 kw i za to na tej podstawie skazuje go, zaś na podstawie art. 60³ § 1 kw, art. 24 §1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych;

II. na podstawie art. 60³ § 2 kw orzeka wobec obwinionego przepadek towarów przeznaczonych do sprzedaży ujętych w protokole tymczasowego zajęcia pod poz. 1 – 2 na k. 8 akt sprawy;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw zwalnia obwinionego w całości od zapłaty kosztów postępowania i określa, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 5743/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 grudnia 2017 roku około godziny 17:55 na ul. (...) w W. na terenie należącym do gminy ((...) W.) obwiniony J. L. prowadził sprzedaż skarpet i rękawiczek. Nie było to miejsce wyznaczone przez właściwe organy gminy ((...) W.) do prowadzenia takiej działalności.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego w postaci:

- zeznań świadka W. W. (k. 34);
- notatki urzędowej (k.1 – 4);
- dokumentacji fotograficznej (k. 11);
- protokołu tymczasowego zajęcia towaru (k. 8 – 10).

Obwiniony J. L. nie stawił się na rozprawę i nie został przesłuchany. Sąd – na podstawie art. 71 § 4 kpw – przeprowadził rozprawę zaocznie.

Sąd zważył, co następuje:

Odnosnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Stan faktyczny ustalony na podstawie wskazanego wyżej materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie niniejszej nie budzi żadnych wątpliwości – wynika z wszystkich wskazanych dowodów. Fakt prowadzenia przez obwinionego sprzedaży towaru poza miejscem wyznaczonym przez właściwe organy gminy jest bezsporny – nie był kwestionowany przez obwinionego.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka W. W. (k. 34) – osoby, która ujawniła wykroczenie obwinionego. Zeznania tego świadka są jasne, zgodne z doświadczeniem życiowym i logiczne. Okoliczności faktyczne przedstawione przez świadka korelują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym w postaci protokołu tymczasowego zajęcia przedmiotów, który obwiniony własnoręcznie podpisał, oświadczając do protokołu, że to on jest właścicielem zajętego towaru.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności ujawnione protokoły i dokumenty zgromadzone w aktach sprawy - nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a podczas postępowania żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Odnosnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu

Wykroczenie z art. 60³ § 1 kw popełnia ten, kto prowadzi sprzedaż na terenie należącym do gminy lub będącym w jej zarządzie poza miejscem do tego wyznaczonym przez właściwe organy gminy. Miejscem popełnienia tego wykroczenia jest miejsce niewyznaczone przez właściwe organy gminy na terenie należącym do gminy lub będącym w jej zarządzie.

Jak wskazano wyżej, do znamion wykroczenia z art. 60³ § 1 kw należy prowadzenie sprzedaży poza miejscem do tego wyznaczonym przez właściwe organy gminy. Przez pojęcie „prowadzenia sprzedaży” - wobec braku takiej definicji w Kodeksie wykroczeń - należy rozumieć, zgodnie z zasadami wykładni językowej i systemowej, sprzedaż w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego. Zgodnie z art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Nie ulega wątpliwości, że obwiniony w miejscu do tego niewyznaczonym na terenie należącym do gminy prowadził sprzedaż towaru, co zostało stwierdzone przez naoczego świadka W. W. i następnie w stosownym trybie udokumentowane.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających karalność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego

wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Odnosnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć

Wymierzając karę obwinionemu J. L., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Sąd zauważył, że zachowanie obwinionego nie miało charakteru incydentalnego (z zeznań świadka wynika, że obwiniony jest „notorycznym handlarzem na Ś.”). Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, wskazane przez obwinionego na miejscu zdarzenia (notatka urzędowa – k. 1v).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 200 złotych jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionemu karę, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Prowadzenie sprzedaży w centrum europejskiej stolicy poza miejscami wyznaczonymi, choćby ze względów estetycznych (jako mające ujemny wpływ na estetykę przestrzeni miejskiej) nie może być akceptowane i winno być należycie karane. Obwiniony musi odczuć też dolegliwość, jaka łączy się z wymierzaną karą. Kara ta ma sprawić, że obwiniony nie powróci już do podobnego wykroczenia.

Z powyższych względów Sąd orzekł wobec obwinionego także przepadek towarów przeznaczonych do sprzedaży (art. 60³ § 2 kw).

Na podstawie przepisów art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw, mając na uwadze podnoszoną przez obwinionego trudną sytuację materialną, Sąd zwolnił obwinionego w całości od zapłaty kosztów postępowania i określił, że ponosi je Skarb Państwa.